

Arrest

nr. 167 862 van 19 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 2 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Nadat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen werd vernietigd bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen, werd het huwelijk van verzoeker met zijn echtgenote op 13 oktober 2014 voltrokken.

1.2. Verzoeker diende op 1 juli 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 23 december 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 5 januari 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.07.2015 werd ingediend door:

Naam: Z.(...) Voorna(a)m(en): I.(...) Nationaliteit: Ghanees

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Om de inkomsten van de Belgische referentiepersoon aan te tonen legt betrokkene volgende documenten voor:

- *Verklaring OCMW waaruit blijkt dat de Belg leefloon geniet sinds 01.01.2015*
- *Verklaring OCMW waaruit blijkt dat de Belg tussen 01.12.2014 en 28.02 2015 leefloon heeft genoten.*
- *Attest waaruit blijkt dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW.*
- *Loonfiches uit tewerkstelling van 01.04.2014 tot en met 31.03.2015 en van 01.05.2015 tot en met 31.05.2015.*

Uit de voorgelegde OCMW attesten blijkt dat de Belgische echtgenoot van betrokkene een aanvullend leefloon ontvangt. Deze bestaansmiddelen worden echter niet in overweging genomen, daar artikel 40ter, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen'.

De voorgelegde loonfiches van 01.04.2014 tot en met 31.03.2015 betreffende kennelijk een tewerkstelling die reeds werd beëindigd, gezien de laatste loonfiches (nl. van mei 2015) een andere firma betreft. Vandaar dat ze niet relevant zijn om de huidige bestaansmiddelen te beoordelen.

Wat betreft de loonfiche van de maand mei, bij gebrek aan het arbeidscontract en bijkomende loonfiches kan niet worden vastgesteld of deze tewerkstelling nog plaats vindt en zo ja, of het inkomen van de maand mei representatief zou zijn, Vandaar dat eigenlijk niet kan vastgesteld worden of aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter, betreffende de middelenvereiste is voldaan.

De behoefteanalyse is in deze dan ook overbodig, bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen kan eigenlijk niet worden vastgesteld of aan de voorwaarden van art. 40ter is voldaan. De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, eerste lid, 2° dient enkel te worden gemaakt voor zover zou worden vastgesteld dat niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet is voldaan, dit is hier niet het geval.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Vooraf merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit de bewoordingen van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) blijkt dat de weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen. Voormelde bepaling uit het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat beide beslissingen middels hetzelfde document, “*bijlage 20*”, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.182)

3.2. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Verzoeker zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd.

Dat zijn beslissing als volgt werd gemotiveerd:

(...)

Verzoeker gaat dan ook niet akkoord met de bestreden beslissing en wenst het volgende te benadrukken:

a) Aangaande het inkomen van de echtgenote van verzoeker

De bestreden beslissing stelt dat niet zou kunnen vastgesteld worden dat de partner van verzoeker over voldoende inkomen zou beschikken.

Uit de bestreden beslissing blijkt op onvoldoende wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoeker gemaakt werd.

Dat een duidelijk gebrek aan welwillendheid kan verweten worden ten opzichte van DVZ!

Verwerende partij haalt aan dat er verschillende documenten werden voorgelegd, maar dat de eerdere tewerkstelling reeds werd beëindigd maar dat er opnieuw een tewerkstelling gestart is in mei 2015 en dat bij gebrek aan dit arbeidscontract niet kan worden vastgesteld of aan de voorwaarden van art. 40ter is voldaan.

Men gaat echter verder als volgt: “de behoefteanalyse is in deze dan ook overbodig, bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen, kan dus NIET worden vastgesteld dat aan de voorwaarden overeenkomstig art 40ter.”

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden een zorgvuldig, individueel en uitgebreid onderzoek uit te voeren?

Indien men nog vragen had m.b.t. het inkomen van de partner van verzoeker, had men haar minstens kunnen contacteren om bijkomende informatie te bekomen of stukken die de actuele situatie bevestigen.

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om het inkomen en haar inspanning tot tewerkstelling echt te onderzoeken.

Verzoeker mag op zijn minst verwachten dat verwerende partij om bijkomende informatie zou vragen, indien dit nodig zou zijn.

Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel flagrant schendt. In andere dossiers vraagt men immers wel om bijkomende informatie, terwijl men het in dit dossier nalaat.

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van het inkomen van de partner van verzoeker te bekomen.

Dat er bijgevolg ook geen afdoende behoefteanalyse in het dossier is gemaakt.

Dat uit de behoefteanalyse immers duidelijk het volgende had gebleken;

Dat de partner actief op zoek is naar nieuwe tewerkstellingen en dat verzoeker zijn partner helpt door de kinderen naar school te brengen en voor hen in te staan zodat verzoekster kan gaan werken en geen hulp van derden nodig heeft (opvang ed.)

Dat verzoeker steeds van goede wil is geweest en alles volgens de geldende regelgeving heeft gedaan. Het is flagrant onredelijk en onjuist van verwerende partij om te stellen dat het onmogelijk zou zijn om de huidige financiële situatie na te gaan!

Dat verzoeker immers eveneens een verklaring van het OCMW heeft neergelegd, waaruit blijkt dat hij tot op heden geen financiële of materiële steun kreeg van het OCMW.

Dat verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Zelfs in de veronderstelling dat de neergelegde documenten niet zouden volstaan, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing geeft.

Dat de partner van verzoeker wel degelijk de moeite doet om tewerkstelling te vinden voor het onderhoud van haar gezin!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Dat het onredelijk is van DVZ om onvoldoende rekening te houden met het inkomen van de partner van verzoeker! Dit maakt niet alleen een schending uit van de motiveringsplicht, maar eveneens van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat DVZ de motiveringsplicht schendt door hier geen rekening mee te houden!

Bovendien dient DVZ rekening te houden met het geheel van elementen! De partner van verzoeker heeft steeds het nodige gedaan om een inkomen te verzekeren."

Indien verwerende partij hier rekening mee had gehouden, hadden zij tot een andere conclusie gekomen in het dossier.

De wetswijziging d.d. 08.07.2011 heeft strengere regels toegevoegd voor gezinshereniging.

Een van de voorwaarden betreft het inkomen van de Belgische onderdaan.

M.b.t. tot het inkomen werd het volgende gesteld:

- *De echtgenoot of partner moet bewijzen dat de gezinshereniger stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Dat is het geval wanneer de bestaansmiddelen gelijk zijn aan tenminste 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste). Momenteel bedraagt dit 1232,29 EUR.*

Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen:

- *houdt men rekening met hun aard en regelmatigheid*
- *wordt leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen*
- *wordt een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt*

Wanneer het gezinsslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoefteanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste)

Verwerende partij tracht zich er gemakkelijk vanaf te maken en een behoefteanalyse te vermijden door kortweg te stellen dat een behoefteanalyse overbodig zou zijn omdat de bestaansmiddelen niet kunnen beoordeeld worden.

Dit is flagrant onwaar! Deze kunnen wel beoordeeld worden! Meer nog Verwerende partij dient deze individueel en grondig te beoordelen!

Dat in casu dat niet gedaan is en artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten behandeld worden, geschonden is!

Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoeker te weigeren.

Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt, en dat dit in strijd is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Dat in eerste instantie verwerende partij de beslissing onvoldoende motiveert. Verzoeker kan immers op onvoldoende wijze afleiden waarom deze feiten en stukken niet volstaan en tot het overbodige van een behoefteanalyse besloten wordt.

Dat men minstens de intentie moet hebben om via een correct onderzoek en dus een correcte en volledige feitenvaststelling tot een volledig inzicht te komen en ook het geheel van elementen moet beoordelen.

Dat het juist duidelijk is dat mevrouw onmiddellijk ander werk gevonden heeft nadat bij een andere werkgever het werk beëindigd werd, immers die tewerkstelling werd beëindigd in maart 2015 en in mei 2015 heeft zij al ander werk. Hieruit alleen al blijkt dat mevrouw alle mogelijke moeite gedaan heeft om werk te vinden, na haar ontslag is zij slechts minder dan een maand werkloos geweest.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dienen te worden.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onbegrijpelijk ' hoe verwerende partij op basis van dezelfde stukken in het ene geval de afhankelijkheid wel bewezen acht of hier niet aan twijfelt en in het andere geval een andere beslissing neemt.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoeker of partner nooit gehoord zijn geweest, alvorens verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184) .

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en zijn echtgenote en kinderen dient achter te laten.

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker en zijn familie op meer dan een geringe wijze in hun belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar een beslissing die hen treft in hun individueel belang en dat hen hierbij zelf geen enkele ernstige tekortkoming in hun persoonlijk gedrag kan verweten worden, dat hen alleen verweten wordt dat zij niet afdoende bewijzen van inkomen hebben voorgelegd.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoeker vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans diende te hebben gegeven om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing/ zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie :Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Dat hij langdurig hier verblijft.

Dat zij altijd gedurende meer dan vijf jaar als een familie samen hebben geleefd.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na dit te onderzoeken!

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat verwerende partij op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en de beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat verwerende bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het hierboven weergegeven artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslag. Daarnaast wordt in de beslissing eveneens verwezen naar de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze bepaling stipuleert het volgende:

“(…)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(…)”

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgende documenten voorlegde met het oog op het bewijs van de bestaansmiddelen in hoofde van zijn Belgische echtgenote:

- loonfiches waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon van 01.04.2014 tot en met 31.03.2015 en van 01.05.2015 tot en met 31.05.2015 voor verschillende werkgevers als kamermeisje heeft gewerkt;
- een verklaring OCMW van het OCMW Antwerpen van 16 april 2015 waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon tussen 01.12.2014 en 28.02. 2015 een leefloon heeft genoten;
- een verklaring van het OCMW van Antwerpen van 25 juni 2015 waaruit blijkt dat Belgische referentiepersoon sedert 01.01.2015 leefloon geniet;
- attest waaruit blijkt dat verzoeker geen bijstand geniet van het OCMW.

3.8. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, rekening houdend met de “aard en regelmatigheid” dient te beoordelen of de referentiepersoon “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”. In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde van de staatssecretaris erop dat “de laatste loonfiches (nl. van mei 2015) een andere firma betreft” en dat “bij gebrek aan het arbeidscontract en bijkomende loonfiches kan niet worden vastgesteld of deze tewerkstelling nog plaats vindt en zo ja, of het inkomen van de maand mei representatief zou zijn”. Verzoeker weerlegt niet dat de loonfiche van zijn echtgenote van mei 2015 niet vergezeld ging van bijkomende informatie die toelaat de representativiteit en de duurzaamheid van dit inkomen te beoordelen.

3.9. In zijn middel poneert verzoeker in wezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou hebben voldaan aan de op hem rustende onderzoeksplicht in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat hij geen bijkomende informatie zou hebben opgevraagd over de actuele situatie betreffende de tewerkstelling van zijn echtgenote. Het komt echter, zoals duidelijk blijkt uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in de eerste plaats aan *“de Belgische onderdaan”* toe om aan te tonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. De Raad merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Verzoeker diende te weten dat het nagenoeg onmogelijk is om op basis van één enkele loonfiche de *“aard en regelmatigheid”* van de bestaansmiddelen te beoordelen.

3.10. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van de enkele loonfiche van de maand mei 2015 zonder bijkomende informatie over de onderliggende arbeidsovereenkomst te concluderen dat niet kan worden vastgesteld of deze tewerkstelling op het ogenblik van het nemen van de beslissing nog actueel was, en evenmin of het inkomen van de maand mei representatief is. Deze vaststelling, in samenhang met de inlichtingen over het leefloon, dat de echtgenote van verzoeker ontving in de periode die aan de aanvraag is voorafgegaan, noopt de gemachtigde van de staatssecretaris tot de conclusie dat er geen duidelijk zicht is op de huidige bestaansmiddelen. Verzoeker beweert dat het onredelijk zou zijn dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hijzelf geen financiële of materiële steun kreeg van het OCMW, maar hij blijft in gebreke aan te tonen op welke wijze dit relevant zou zijn bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische referentiepersoon.

3.11. Bij gebrek aan duidelijkheid over de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen, bestaat er voor de gemachtigde van de staatssecretaris geen verplichting om over te gaan tot een behoefteanalyse (cf. RvS 11 juli 2013, nr. 223.807). Bijgevolg is het betoog van verzoeker dat uit een behoefteanalyse zou blijken dat zijn echtgenote *“actief op zoek is naar nieuwe tewerkstellingen en dat verzoeker zijn partner helpt door de kinderen naar school te brengen en voor hen in te staan zodat verzoekster kan gaan werken en geen hulp van derden nodig heeft (opvang ed.)”* weinig dienstig.

3.12. Waar verzoeker melding maakt van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dient te worden aangestipt dat hij zich niet dienstig kan beroepen op de Burgerschapsrichtlijn. Het verblijfsrecht van verzoeker is weliswaar afhankelijk van dat van zijn Belgische echtgenote, die tevens Unieburger is, maar haar situatie valt buiten het toepassingsgebied van de richtlijn. Wanneer de betrokken burger van de Unie nooit zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend en altijd heeft verbleven in een lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, valt deze burger niet onder het begrip *“begunstigde”*, in de zin van de Burgerschapsrichtlijn, zodat deze op hem niet van toepassing is (HvJ, 5 mei 2011, nr. C-434/09, McCarthy t. Secretary of State for the Home Department, §39). De Burgerschapsrichtlijn vereist een grensoverschrijdend aspect om te kunnen worden toegepast hetgeen niet aanwezig is indien een verblijfsrecht wordt gevraagd in functie van een Belgische onderdaan die nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer (RvS 2 mei 2013, nr. 223.367; RvS 18 maart 2009, nr. 191.551).

3.13. Het betoog van verzoeker *“aangaande het socio-economisch onderzoek”*, waarbij er volgens hem rekening zou moeten worden gehouden met de duur van zijn verblijf in België en het feit dat hij steeds met zijn familie zou hebben samengeleefd, mist *in casu* feitelijke grondslag aangezien een dergelijk onderzoek enkel vereist is bij een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 42ter, §1, derde lid van de vreemdelingenwet (bijlage 21), terwijl er thans een weigeringsbeslissing (bijlage 20) het voorwerp uitmaakt van onderhavig geschil.

3.14. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en die motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben

onderzocht of bijkomende inlichtingen diende op te vragen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.15. In een tweede middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt in zijn tweede middel onder andere het volgende:

“Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

(...)

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Zowel zijn echtgenote als zijn kinderen zijn afhankelijk van zijn hulp en bijstand om naar school te gaan, afgehaald te worden, om aan mevrouw de kans te geven haar werk te kunnen uitvoeren.

(...)

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die. de terugkeer naar zijn land van herkomst bemoeilijken! Verzoeker vormt een gezin met zijn echtgenote, zijnde de referentiepersoon, die de Belgische nationaliteit heeft !

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kunnen zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als hij geacht wordt terug naar zijn land van herkomst te keren??

Dat er dus door verwerende partij geen billijke afweging is gemaakt in het licht van een fair-Balance toets voorafgaand aan het nemen van de huidige beslissing.

De Raad moet kunnen vaststellen dat in de loop naar het nemen van de beslissing of bij het nemen van de beslissing verwerende partij tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en dus blijkt wordt gegeven van deze .billijke belangenafweging.(arrest RVV 175.754/11)

De raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats te stellen van het bestuur (cf. RVS 26 juni 2014 n nr.227.6900)

Dat de beslissingen van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden zijn in het kader van de belangenafweging van artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

(...)

Het is voor verzoeker en zijn gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van zijn Belgische vrouw en haar schoollopende kinderen in België kan verwacht worden dat zij mee zouden verhuizen.

Dat de kinderen hier hun scholing zouden opgeven .

Dit zou betekenen dat zij alles dienen op te geven en achter te laten, alles wat zij hier opgebouwd hebben! Het is juist op basis van haar integratie, haar langdurig verblijf en tewerkstelling dat zij hun leven hier hebben opgebouwd.

(...)

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Zijn partner en kinderen hebben verblijfsrecht in België! Zij mogen niet uit elkaar gehaald worden.”

3.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.17. Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België, blijkt uit het administratief dossier, en in het bijzonder uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 30 juli 2014, waarbij de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt vernietigd, dat verzoeker bij zijn Belgische echtgenote en kinderen in België verblijft en er sprake is van een doorleefde gezinsband. Het bestaan van een gezinsleven wordt door de verwerende partij niet betwist.

3.18. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, hangt af van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. *In casu* gaat het om een eerste toelating aangezien verzoeker eerder niet tot een verblijf in België was toegelaten of gemachtigd. Bijgevolg dient te worden onderzocht worden of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

3.19. De bestreden beslissing moet de Raad dus toelaten te onderzoeken dat de verwerende partij is overgegaan tot voormelde belangenafweging, die is vervat in artikel 8 van het EVRM. Een en ander blijkt overigens ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met *“het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land”*. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat dit het geval is.

3.20. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende naar aanleiding van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM:

“Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007) .

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een relatie heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk) .

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.27 0 en cf. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij stelt enkel dat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft en haar kinderen hier schoollopen, doch toont daarmee niet aan dat er hinderpalen bestaan voor het uitbouwen/verderzetten van een gezinsleven elders dan in België.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107).

Het enig middel is ongegrond.”

3.21. Het feit dat verzoeker behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden niet zou worden erkend, betekent niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris het gezinsleven van verzoeker zou mogen veronachtzamen

wanneer ze hem een verwijderingsmaatregel opleggen. Hoewel in de nota met opmerkingen blijkt wordt gegeven van een aantal elementen die worden betrokken bij de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, zoals de obstakels om elders een gezinsleven uit te bouwen, blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de 'fair-balance'-toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaats gevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijkt wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.22. Uit het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat, blijkt niet dat er een belangenafweging werd doorgevoerd tussen de concurrerende belangen van verzoeker en diens recht op gezinsleven aan de ene kant en de belangen van de samenleving aan de andere kant, zoals nochtans vereist door artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat. Aangezien de bespreking van het in het eerste middel aangevoerde beginsel van de hoorplicht niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, dient dit middelonderdeel niet verder te worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2015 wordt vernietigd voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 3

De vordering tot schorsing, voor zover deze een accessorium vormt van het beroep tot nietigverklaring, dat gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en

Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN